

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Franz Baker, President

E. Benedik, Treasurer

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y."GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

Na celo leto velja list na Ameriko	Za New York na celo leto	\$7.00	
in Kanado	\$6.00	Za pol leta	\$3.50
Na pol leta	\$3.00	Za inozemstvo za celo leto	\$7.00
Na četr leta	\$1.50	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.00.

Advertisement on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvzemski nedelj in praznikov.

Dopisni hres podpisa in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se blagovoli posiljati po Money Order. Pri spremembji kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejme bivališče naznani, da hitreje najde možno naloženka.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N. Y.
Telephone: Chelsea 3-3878

REPUBLIKANSKA NEMČIJA

Prejšnji teden so praznovali v Nemčiji trinajsto obletnico rojstva nemške republike.

Praznovanje ni bilo nič kaj posebno veslo. Neko pozorečilo pravi, da je bil prizor v nemškem državnem zboru vseskoz pogrebeni. Manjkal je celo prijateljev republike.

Oficijelne obrede je opravila vlada, ki je po sreu predrepublikanska. Govorniki, ki so razpravljalo o weimarski ustavi, so predvsem dokazovali, kako zelo pomanjkljiv je ta dokument.

Ako pomislimo na negotovosti, ki so v zvezi z Hitlerjevim imenom, pridevemo nehote do zaključka, da sedanjih dnevi niso prav veseli za demokratsko Nemčijo.

Nekateri domnevajo, da so zadnje volitve proizvedle ogromno večino, ki je naperjena proti vladi. Dejstvo pa je, da so nasprotniki republikanskega režima še vedno v manjšini ter da jim manjka do večine najmanj sedem milijonov glasov.

Nespatmetno bi bilo domnevati, da bo kar preko noči odpravljena republikanska vlada v Nemčiji.

Hitler je najprej zahrepel po kancerstvu, ki ga pa ni dobil in vsledtega se bo moral zadovoljiti, da bo imel v novem ministrstvu par svojih pristašev, toda le pod pogojem, da bodo lojalni ustavnemu sistemu.

To namreč zahteva Bruening, predno stopi s Hitlerjem v kaka pogajanja. Brueningovega mnenja je tudi predsenik Hindenburg.

Predvsem je treba razlikovati med nemško republiko in weimarsko ustavo.

Von Papenov kabinet jo zato kritizira, ker s svojo volitveno mašinerijo povzroča zastoj v državnem zboru. Če bi bilo po njegovem, bi se republikanska zgradba že zdavnaj zrušila.

Kancer je šel tako daleč, da je reklo: —

— Iz temeljnih idej ustave je mogoče sklepati na razvoje, ki se bodo pojavili. Malo preveč bi bilo seveda reči, da temeljne ideje republikanske ustave uglašajo pot monarhiji.

Nemška republika ima za seboj pretežno večino nemškega naroda. V tem ji zelo pomaga dejstvo, da njeni nasprotniki niso v nobenem oziru popolnoma združeni.

Nameni sedanjega kabinta so sicer nejasni, ve se pa le toliko, da je Hitler vse prej kot von Papenov izbranec.

Ko bodo prišli v vlado Hitlerjevi zastopniki se bo šele pokazalo, v katero smer bo zavel veter.

Proti Doornu, kjer živi kajzer v pregnanstvu, najbrže ne kajti v Nemčiji je še vedno dovolj ljudi, ki niso in ne bodo nikdar pozabili, kam so Hohenzollerji v svoji nadutosti in častihlepu zavedli Nemčijo.

DENARNA NAKAZILA IZVRŠUJEMO ZANE-SLJIVO IN TOČNO KAKOR VAM POKAŽE NA-STOPNI SEZNAM

V JUGOSLAVIJO	V ITALIJU
Din 200	\$ 4.—
Din 300	\$ 5.90
Din 400	\$ 7.80
Din 500	\$ 9.50
Din 1000	\$18.50
Din 5000	\$91.50
Lir 100	\$ 5.80
Lir 200	\$11.40
Lir 300	\$18.60
Lir 400	\$22.—
Lir 500	\$27.—
Lir 1000	\$53.—

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, bodovali v dinarjih ali lirah dovoljujemo še bolje pogaje.

IZPLAČILA V AMERIŠKIH DOLARIJH

Za izplačilo \$ 5.00 morate poslati	\$ 5.70
" " \$10.00	\$10.80
" " \$15.00	\$15.90
" " \$20.00	\$21.00
" " \$40.00	\$41.10
" " \$50.00	\$51.30

Prvejšnjek dobili v starem kraju izplačilo v dolarijih.

Mojna nakazila izvršujemo po CABLE LETTERS in prispevamo \$1.

METROPOLITAN TRAVEL BUREAU

216 West 18th Street

OLIMPIJSKE TEKME

Olimpijske tekme, ki so se prvič dežele so hiteli glasniki, z naročilom, naj se hitro zhre vojska, ki se bo postavila sovražniku v bran. Atene so postavili hitro 9000 mož in njim se je pridružilo še 1000 gršev, ki so šli skupno sovražniku nasproti. Ob Maratonskem zavodu so Grki trdili na sovražnički, ki so se vprav izkrali z nomenom, da prodrejo do Aten. Grki niso žekali na čete, ki naj bi jim prinesli na pomoč iz Sparte, ampak so pod poveljstvom Miltiada dešetkrat slabšeji navalili na Perzije. Pognali so Perzijcev in resni domov. Vest o zmagi pa je nesel iz Maratona v Atene tekač, ki je v izredno hitrem času pretekel 42 km in 200 m dolgo pot. Ko je pritekel v Atene, je povedal, da so Grki zmogli in se zgrudil — mrtev na tla. Tek na 42,200 m dolgi poti pa so nazvali po tem tekaču — maratonski tek.

Razumljivo je, da je bil maratonski tek zlasti za Grke posebna senzacija, in da so hoteli zmogati vsaj z njim. V atenskem stadiochu je bil posvečen verskim obredom in procesijam, četrti dan samo tekman v teku in peti dan tekman v rokoborbi. Zmagovalci, katerih imena so začeli zapisovati že 776 pr. Kr., so dobili oljkove veje. Bili so seveda svetanci pogoščeni in njihov kip so postavili v sveti gaj. Ko je prišel zmogovalec domov, že je bil iz Aten, pa je dobil doma še denarno nagrado, pri vseh slavnostih pa še častno mestno in brezplačno hrano do smrti. Če je bil zmogovalec Spartane, je bil pravico, da se je smel boriti v boju ob strani kralja. Sele 393 pr. Kr. je bizantinski cesar Teodozij Veliki povedal te igre.

Od takrat pa ni bilo do konca 19. stoletja nobenih olimpijskih tekem več. Leta 1894 pa je francoski baron Pierre de Coubertin se stavil poseben odbor in povabil na sodelovanje vse kulturne narode z željo, da bi se stare in lepe olimpijske tekme zopet obnovile. Olimpijski komite, ki ga je ustanovil in kateremu je predsedoval do leta 1925, je uspel in leta 1896 so se vrstile po 1503 letih zopet olimpijske tekme, seveda v Grčiji.

Seveda so bile te olimpijske tekme nekolikor drugače kot nekdanje grške olimpijade. Margikaj je odpadol, marsikaj pa je bilo novega. Posebná novost je bil takrat zvani maratonski tek, ki naj bi ponovil prvič po 2386 letih. Prvi maratonski tek je pomenil za Grčijo nekaj tako veličastnega in lepega, da je gotovo prav, da so ga čez 2000 let sprejeli med cepljanje. Drug za drugim so omagali drugi maratonski tekači, in končno je bil Spyros v resnici prvi. Glasnik na koncu je že pred njim prišel v atenski stadijon, kjer je 70.000 ljudi nestrpno in razburjeno žakalo zmogovaleca. Ko je pritekel Spyros v stadio, so ustrelili s topom in 70.000 oseb se je dvignilo s sedežev, sam grški kralj je v svoji dozi vrskajše mahal s klobukom, prestolonaščnik in njegovih bratov pa so hiteli naproti tekaču Spyrosu, na vladnemu kmetu, in tekli zadnji konec pota ob njegovih strani. Tisočglava množica je zagrinila zmogovaleca, na katerega se je vsula toča zlatih ur, doz in drugih dragocenosti, kar so pa gledele imeli pri sebi. Ves stadijon je vrel v nepopisnem navdušenju in Spyros je bil z enim samim tekom preskrbljen za vse življenje.

Prve olimpijske tekme pa so tu prinesle še vedno ponešenje. Tekmovali so tudi v metanju disk. Američani pa te sportne panoge niso poznali in so v skrajnosti nili naročili svojemu zmogovalcu v metanju krogel, naj me-

če tudi disk. Amerikanec Garrett, ki ni doslej še nikdar držal v roki disk, pa je vrgel disk najdalej in postal tudi v tej panogi zmagovalec. Stari metalci diskov, Grki, so se morali skrbiti pred novincem.

Po tekma leta 1896 v Atenah

so bile olimpijade leta 1900 v Parizu, leta 1904 v St. Louisu v Ameriki, leta 1908 v Londonu, leta 1912 v Stockholmu, leta 1920 v Antwerpenu, leta 1924 v Parizu in leta 1928 v Amsterdamu.

Letos je bila olimpijada v Los Angeles, Cal.

Peter Zgaga

Dragi-rojak je pripovedoval:

— Med tednom je slabo, toda nedelje sem vesel. Ves teden se veselin nedelje, posebno pa spanca v nedeljo popoldne. Oh, takrat se tako lepo oddahem.

— Saj ponavadi nisi spal v nedeljo popoldne — so mu rekli.

— Sveda ne — je odvrnil, — toda moja žena ima tako navadno, da najmanj tri ure spi. Tisto so blaženi trenutki, vam rečem. Takrat sem sam, neodvisen in sam svoj gospodar.

Ke se je približala staremu te-

govem zadnja ura, je poklical k smrtni postelji dva sinova.

— Oče je bil trgovce star, ře, njegov starejši sin se je vrgel po njem, dočim je bil mlajši proizvod modernega časa.

In umirajoči je govoril:

— Bodita poštena, draga moja. Poštena v vsakem poslu in vsakem ožiru. Če je trgovce poštén, lahko obogati, je častivreden in spoštovan.

Starejši sin mu je hoteli pritrđiti, toda mlajši ga je poenkril za rokav rekoč:

— Pusti ga, se mi zdi, da se mu blede.

Moč pisateljevanje.

Male kapljice črnila
likri rosa je kanila
na ustvarjajočo misel.

Šla je kot gre sred noči sel,
prebudiila misočere
in jim vila nove vere.

*

Ko bo prohibicija kontčana, se bo ustanovilo "Društvo Nezapomenih Špijonov."

*

V časopisu in knjigah se pojavljajo dan za dan besede, ki niso umljive preprostemu človeku.

Naprimer beseda "paradoks". Kaj je paradoks?

Paradoks je, če so rečevali prijetni opolčni ponesrečence na bili dan. Paradoks je, če se piše stotvajset funtoy težak mož Debeju. Paradoks je tudi vekarica, ki gre, če stoji; če leži stoji; če viši, pa prehiteva.

*

Moderna mati je tista mati, ki potrebuje žaka do treh zjutraj, da poljubi hčerkko za labko noč.

*

— Posodi mi deset dolarjev — je reklo prijatelj prijatelju.

Nagovorjeni je malo pomisil ter odvrnil:

— Prav rad bi ti jih posodil, toda saj veš kako je. Sedaj sva prijetna, če ti pa deset dolarjev posodim, ne bova več. Najino prijetljstvo pa dosti višje enim kakov deset dolarjev.

— No, pa mi jih posodi dvajset.

*

— Ti pa v resnici nisi tako neumen, kakor izgledaš! — je reklo rojak rojaku.

— Saj vem; vidiš in to je edina razlika med nama! — mu je odvrnil.

*

— Pomislite, ko sem včeraj igrala na klavir, mi je sosed s komnom razbil šipo v oknu.

— To mu bo pa še žal; saj vas

KRATKA DNEVNA ZGODBA

ZADNJI OBROK GAZE

Gledališke počitnice so se pričele. Nerodno nam je hoditi brez poslu po mestu, ko je bila vendar ujega dne prav lepa navada, da smo jo že prvi dan počitnie pobrisali od kulis in tistih zopernekov, ki se obnašajo kakor da bi bili bili tak dolžni.

Letos pa tega ni bilo. Kar vse smo lepo doma obseleli. Kadarsko hodo upraša, zakaj ne gremo na počitnice, se izgovarjamo različno, vsak pač po lastni iznajdljivosti, ki je pri človeku najbolj bujna takrat, kadar hoče zakričati svojo revščino in polomijo.

Eh, kaj bi hodili na morje, saj nisem jočen.

— Na počitnice! Beži mi no, naj sime o kresu nosili se površnike. Poletja je za letos že konec. Nekateri celo trdijo, da so ljestvike že odletete na jug. Na Gorenjskem zmrznejo!

Križa, prijatelj! Letovišče je sploh nekaka povojno zabloda. Stari Ljubljani so se prepričali, ob nedeljah popoldne komaj do "Raee" v Šiški, kjer pa je imel korajo do Ježice, je potem veden razkladil prijateljem v letovišču naše Gorenjske. Pri tej krizi se kar lepo vživimo v predvojno razmerje in videli homo, da je in di Šišenska "Raeca" nekaj vredna in ljubljanskim ostrem znak?

— Čemu pa na počitnice? Kaj ni v Ljubljani prav prijetno? — Kje na svetu imajo še Rožnik, kje kopališče kot je "na Spiei" ali v Retevah, kje je sadje in mleko tako poceni in kje pod milim nebo je o počitnicah tak mir kot je v Ljubljani? Ali še niste slišali, da se pred vojno hodili Tržičani v Ljubljano na počitnice in bili potni hvala v ljubljanski vodi in ljubljanskem osterem znaku?

Tako so je tedaj izkazalo, da je naše mesto najbolj priporočljivo letovišče za sluhovnika, posobno pa

za tisti, ki želi prebiti nekoliko tednov v neskljenem miru.

Kdor bi ti med sezono, kaj tak gre, trdil, bi ga gedo pogledal, zelen pa se je na mah izkazalo na vsem lepem, da slovi Ljubljana kot biser svetovnih letovišč!

Tudi jaz sem proti koncu sezone reklo vsakemu, ki me je vprašal, kam da mislim na počitnice:

— Ni riviero!

Sam ne vem, kaj mu je tisti hip zaprolo sapo: osuplost ali nevoščljivost. Toda gotovo je, da me takrat miti eden ni vprašal, katero riviero imam, v mislih, dalmatinško ali franeško. Prav je storil, da me ni vprašal, zakaj jaz takrat trenutno še nisem imel prav nobene v mislih.

O, kako je svet budoven! Da bi zdaj videli te lieemerske obrazne, ki me klavirnega srečavajo po mestu in me blastno vprašujejo:

— Že nazaj? Povejte, povejte, kako je bilo na rivieri!

— Eh, kaj bi, — odgovarjam, — do Barovnica je še šlo nekako, tam pa sem moral izstopiti in se vrnil v Ljubljano in to še pre, ker mi je zmanjkalo nekaj drobišča.

Spomnim se vselej lanske svetovne razstave v Parizu. Dravkar sem hotel tja, pa sem se obakrat pregnetel komaj do St. Vida.

Pravi vzrok, da ostajamo letos v Ljubljani, je pač ta, da nam izplačujejo gažo v obrokih. To je grozno in naši gospodarji so žemenda popolnoma pozabili, na trdi stari slovenski narodni zakoni:

— Kdor delavcem ali najemnikom zaslužka ne izplačuje ali gaždrjuje, bo na sodni dan načelo kri fizal.

Mar je tem gospodom manjša, ki in kje je še sodni dan! In na posled: kaj bomo imeli na sodni

(Nadaljevanje na 4. strani.)

PRED STO LETI V ANGLIJII

"Morning Herald", 16. avgusta 1823: — V petek so pripeljali pred sodnika moža, ker je prodala nekolkovane liste. Stražnik je izpovedal, da je ponujal obtoženec množici "Johna Bulla" galijo sklik, med katerimi je bila tudi karikatura kralja v kraljevskem krožniku, ki hočeta drugi drugom izigrati par hlač in ki nosi podpis: "Tvoj gospodar na bo". Ti tiski so vsebovali tudi pesvke na vladino. Sodnik je opomnil moža, da bo kazovan, če bo take stvari še naprej prodajal in da se slike tudi sicer zelo nedostojne. Mož je obljubil, da jih ne bo več prodajal. S tem pogojem je hotel sodnik možu odpustiti brez kazni, a je še zahteval, naj sike takoj zažege. Tega pa mož ni hotel storiti. Ko mu je pa sodnik ponudil en šiling odiskodnine, je takoj vso začelo začgal in umrl.

Po tistem povedanju: jaz sem imel eden tegi vsaj to korist, da sem našel zverjejoča žrela upnikov z gorečo smolo:

— Nismo še dobili cele gaže.

Pa je bilo dobro. Za koga? Zaujme, zame pa tudi ne, kajti upnik je sicer odšel, toda dolg je ostal in me še odzaj drži za skric.

Toda kaj bi, saj dobim se zadnji obrok gaže! Ta obrok in morada se bo dobiti še kje kaj denarja, vsaj toliko, da se pripeljim do Šuška, tam lastnorocno napisem par razgledne tistim škodložljivim znanejem in nato takoj v Ljubljano nazaj. Pa bo! Treba je pač malo računati in vse gre po sreči.

Da, računati! Toda jaz imam že iz šole grdo navado, da nisem znal nikoli dobro računati. Matematika mi je bila zoprena prav tako kot sem bil jaz zoprena matematiki. Toda v tem je bila božja previdnost. Zakaj, glejte, gledališki gralec mora znati marsikaj, računati pa jaz ni treba znati. Z denarjem imam opraviti vsak mesec samo prevega in še to samo dobre pol ure, da razdeli gažo med vije, pijavke in ostale dobrotnike.

Ti mu pa že z opominili in računata vsekoga prvega gredo tako na roko, da mu je treba samo seštetiti in odšteči, primanjkljaj pa izračunati na milost prihodnjemu mesecu.

Toda kdo bi opravljal in posodal, posebno če si komu kaj dožen, tudi tega res ni prav ne treba.

Saj dobim se zadnji obrok gaže!

Priljubljeni toranj poln nad k hlačnimi komaj odpore vrata, zaglavam tam vse črno obupanjev, ki

(Nadaljevanje na 4. strani.)

POZDRAVI IZ NEW YORKA

Podpisani ob odhodu parnika Jelle de France Še enkrat pozdravljam svoje sorodnike in prijatelje in na Ely-Mum, in drugod ter jim klicem in svetidelj: Zahvaljujem se tudi rojaku Leo Zakrajsku v New Yorku za njegovo dobro potreščvo. Pripomorem za vsem rojakom v Ameriki.

Frank Puelj

Ko odlahjam v starj kraj na He de France postavljam najlepše pozdravljajoči svetidelj in prijatelje in na Ely-Mum, in drugod ter jim klicem in svetidelj: Zahvaljujem se tudi rojaku Leo Zakrajsku v New Yorku za njegovo dobro potreščvo. Pripomorem za vsem rojakom v Ameriki.

John Puelj

Predno se podava na široko more na veliki Aquitaniji, pozdravljaju vse slovenske gozdarje zlasti one v New Hampshire. Zahvaljujem se pa tudi rojaku Leo Zakrajsku v New Yorku za njegovo dobro posrežbo. Midva sva prej potovala že večkrat skozi drugo tyrolko, sreči nikoli nista bila tako dobro posrežena, kajk se da.

Anton Maljevec in Frank Derencin

S parnika Bremen se poslavljajo od svojih številnih znancev in prijateljev v Joliet, Ill., Cleveland, Ohio, Pittsburgh, Pa. in po drugih 14 državah po katerih sem hodil in delal. Torej zadržavljeno! — Ker sem bil od rojaka Leo Zakrajska neprizorkovan dobro posrežen, si stejam v dolnosti, da je ameriškim rojakom pripomorem, da sem preprečen, da bodo dobro posreženi.

Jakob Skala

— Adv.

SODNIJSKI OGLASI

iz

stare domovine.

T 45/2

2 UVEDBA POSTOPANJA ZA PROGLASITEV MRTVIM

Janežič Jožef, rojen 14.8.1877 v Ljubljani, pristojen v Gospodinje, na zadnje obiskoval v Ljubljani, dekorator, ki odprtov leta 1906 v Ameriki zadnjikrat se je oglašil 8. maja 1909, do takrat pa ni bilo o njem nobenega glas.

Ker je potem potem smatrati, da bo nastopila zakonita domnevna smrti §24, St. 1 odloč. se uvede na proslavo ujegove žene Janežič Antonije, tovarniške dekoratorke v Ljubljani, Tržaška cesta št. 14 postopanje za proglašitev mrtvimi ter se izda poziv na se o pregrevanju poroča sodišča.

JANEŽIČ JOŽEF

se poziva, da se zgledi pri podpisanim sodišču ali drugrde da kake veste sebi.

Po 1. juliju 1933 bo sodišče na vnedljivo proslilo odločilo o proglašitvi mrtvimi.

Dodelno sodišče v Ljubljani, odd. V. dne 13. junija 1932.

Prva ljudska

zvezka, 1. r.

BABJA VAS

CLARA VIEBIG

35

Z globokim in tresočim vzdihom se zbudil iz sanj. Čutila je njegovo roko, slišala njegov glas — oh, bil je samo veter, ki je pihal okoli njemega čela in Lovrenček, ki je otročje blebetal. Daleč je bil Lovrenc, daleč oni čas! Tukaj pa so bili postarni starši, za katere je bilo treba skrbeti; samih ni mogla pustiti. Zgrبانa jabolka se dalje drže na veji kot pa lepo rdeča; v tujem vrtu jih ni dovoljeno vresti. Mogli so še dolgo živeti! In tudi so morali tukaj do konca živeti. — Starih dreves ni mogoče presaditi! Toda mlada, mlada! Barbka strese glavo; v njeni priprosti misli ji je bilo jasno; za mlade ljudi tukaj ni bilo dobro živeti! Mlade žene so morale proč od tod, za možni!

Z mokrimi očmi gleda rdeče solnice, ki se je počasi potapljal za gozdom. Vrhovi dreves so žareli v zlatu. Tako neutrudno kot je zvezcer solnce zašlo tako je tudi zjutraj vstalo; tako je tudi sama šla vsak dan neutrudljivo na delo, vesela v potrežljivosti, gočava v upanju.

Upanje! Upanje!

Da, dan svidenja je prišel — zdaj je dobro vedela. Tako gotovo, kot solnce, ki je zatonilo za gozdom, ki je včeraj stal za Schwarzenbornom v novem, polnem sijaju in je zakrilo samotni grm z blestečim sijanjem — tako gotovo!

Njene resne oči so zažarele; v njih se je vnel svet ogenj. Višje in višje se je stegovala njena postava; kot korenine močnega drevesa so trdno stale njene noge na domačih skalnatih tleh, toda njen odkriti pogled je šel v daljavo.

Dvigne otroka in z veselim vsklikom ga zavilči visoko v zrak: — Hejsa, leti! Lovrenček, leti! Tvoj oče in jaz in ti moramo biti skupaj! Leti, leti!

Brezmejno veselje se je razlilo čez njo in njen glas se dvigne v dolgo vriskanje. Dejavelo je dol in dolino, je šlo v koče, daleč čez dolino in se je izgubilo daleč onstran hrivbov. Zvenelo je kot klic: Pokoneci, pokoneci! Kot podžigajoči klic in obenem vabilo: Pridite, pridite!

Zarez blešek je ležal na Barbkinem obrazu, žareč kot svetlobni žarki, katere je solnce v svoji zadnji moči izžarevalo z medlega tlinika.

Trdnih korakov gre v dolino, polna moči in samozavestna.

Globoko v dolini so ležale mogočne razvaline Himmeroda, že črne v večerni seni, medtem ko se je hiša Eichelhuette kot bela pega še svetila ob mračnem gozdnem robu. Vse tisto, nedeljsko mirno. V svečanem prazničnem razpoloženju je hodila Barbka. Stoj, poslušaj! Vpitje ji prihaja na nesna. Nedaleč od Eichelhuette stoji gručna ljudi na cesti. Glasno so vsi vpili vprek.

Kaj se je zgodilo? Barbka pospeši korake — mogoče kaka novica od mož, od Lovrenca? Zakaj so se vsi zbrali; gospod župnik v New Yorku, kjer ona se res potrdili za svoje potnike.

John Puelj

— — —

Predno se podava na široko more na veliki Aquitaniji, pozdravljaju vse slovenske gozdarje zlasti one v New Hampshire. Zahvaljujem se pa tudi rojaku Leo Zakrajsku v New Yorku za njegovo dobro posrežbo. Midva sva prej potovala že večkrat skozi drugo tyrolko, sreči nikoli nista bila tako dobro posrežena, kajk se da.

Anton Maljevec in Frank Derencin

— — —

S parnika Bremen se poslavljajo od svojih številnih znancev in prijateljev v Joliet, Ill., Cleveland, Ohio, Pittsburgh, Pa. in po drugih 14 državah po katerih sem hodil in delal. Torej zadržavljeno! — Ker sem bil od rojaka Leo Zakrajska neprizorkovan dobro posrežen, si stejam v dolnosti, da je ameriškim rojakom pripomorem, da sem preprečen, da bodo dobro posreženi.

Jakob Skala

— Adv.

Ogenj, ogenj! — vpije možnar.

Vsi začno vptiti, celo župnik se jim pri druži. Konečno vendar sliši orožnik. Baba je izginila, kot bi se vdrla v tla. Orožnik pa z velikimi köraki teče iz gozda na cesto in ves zasopljen pride do gruče ljudi.

Kdo je prinesel v vas novico o ponarejenem tolarju, ni nikdo vedel. Četudi je orožnik prvemu, ki mu je o tem sporčal, zabičal, da naj molči — kajti, — kot je rekel, — ta hump ne sme o tem zvedeti, drugače bo izginil, — pa je vendar razbojnik.

Kot ogenj je šlo od hiše do hiše: — Ali že veste? Ali ste slišali? Ježeš, kaj takega! Ali moremo verjeti? Eu dolar, ponarejen dolar!

NADALJEVANJE SLEDI

Ljubiteljem leposlovja

Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov slovenskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjige, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmerne.

Knjigarna "Glas Naroda"

Trpljenje ljubezni

ROMAN IZ ŽIVLJENJA.
Za Glas Naroda priredil I. H.

19

(Nadaljevanje.)

— Skoro za gotovo sklenjeno, milostljiva gospa! Toda skušal bom še čas nekodiko zavleči. V vaši hiši se počutim tako domačega, kot še nikjer poprej v celem svojem življenju.

— Kako rada slišim to, gospod doktor! In rada sem dala malenkst — saj sem zato tudi dobla! Mi, Trudi in jaz se imamo vam duševno mnogo zahvaliti. In da mora to vse tako prenehati — kar noče mi še v glavo!

— Saj še ni takoj hitro, milostljiva gospa! Rad bi še videl evsti vaše sadno drevje in španski bezeg. Vse bližnje odločitve so odvisne od mnogih drugih razmer. Eno pa vem — nikdar ne bom pozabil časa, ki sem ga preživel pri vas.

— Tudi jaz ne! — pravi gospa Šolarjeva in ga pogleda. Skloni se proti njemu, da je bil njen obraz blizu njegovega. V njenih očeh je bil nemirev sijaj in na njenih linih je gorela nenavadna rdečica. Videl je, ko je v njej vse trepetalo — samo roko mu je bilo treba iztegniti in bila bi njegova.

In potem — potem bi se ga oklenila. Kar je bilo zanj samo izkušnjava trenutka, bi za njo bila vada, okoli katere bi se vrtile vse njene želje in upanja, katerih pa ni mogel izpolniti, četudi so bila za človeka, kot je bil on, tako zapeljiva, da bi v tej hiši živel brezskrbno in bi imel red in mir za svoje delo.

In v tej udobnosti bi mogče tudi zaspalo njegovo veselje za delo. Rado Grom ga je dobro poznal.

Mirko vstane; v svojem spoštovanju ni razumel gospe.

— Tako dolgo sem vas že zadrževal, milostljiva gospa, da se nikar ne morem oprostiti. Zadnji vlak je že prišel. Ali nočete tudi vi že enkrat prenhati? Kako pridružite ste bili —

— Mogče še deset minut, gospod doktor, in sem gotova. Ta čas sva tako hitro zaklepala.

Sili se, da bi se za nekoliko smejal, toda njen nasmej je bil žalosten. Vrče, skoro trepetajoč leži njenega roka pri pozdravu v njegovem roku. In Mirko gleda mimo njenih oči v daljavo.

Ko je bila sama, zahiti in vrže ročno delo na mizo. Daleč od sebe stegje roke in vije prste. Veliko razočaranja je prislo v njeni sreči — da bi jo bil vsaj kdaj poljubil — samo enkrat! Z vso silo si je to želela. Njegova sveza, močna moška postava jo je vnela. S štiridesetimi leti se niso izmire vse želje. In ob strani čemernega, bolehovna može je toliko pogrešala!

Z dr. Mirkom Levarjem je stopilo v njen življenje nekaj tujega, mogičnega, da je bila vsa premagana. V dolgih nočeh brez spanja se je bojevala sama s seboj, da bi obvladala svoje novo čuvanje, katerega se je sramovala samo pred seboj. Za hčer je želela, upala in govorila. Samo sebe je pribila na križ ljubezni, se zmerjala in si hotela dopovedati, da se mora odpovedati svojim željam, ko ima osemnajstletno hčerko. Lastne želje so morale molčati!

Kajti v tem je bila na jasnem, da mož, kot je bil Mirko, ne bi hotel poročiti žene, ki ima že odraslene hčer — rajši njo! Rada bi bila v to privolila; svoje trepetajoče sreči bi vzela v obe roki in bi se prisilila k razumu. Samo pa bi vendar ostala ž njim v zvezi in ga ne bi popolnoma izgubila.

Zdaj pa je naenkrat pričel govoriti, da bo šel. Ali je temu krije kakšna ženska? Pekoča ljubosumnost na neznanko jo je napolnila.

Glavo položi v roke in krčevito joka

Proti jutru, bila je še popolna tema, zbudi Mirka trkanje na vrata.

— Gospod doktor, gospod doktor! — sliši Trudin boječi glas, — o, mama —

— Samo za trenutek, Trudi!

Mirko se naglo zbrichta, skoči iz postelje in zlezje v potrebno obleko. Odpre vrata. V veži stoji Trudi v modri spalni obleki, čez katero visite dve kiti. Njene noge so vtaknjene v gorke copate.

Žalostno jo je bilo pogledati.

— Tako se bojim! Mame ni niti v postelji. Slučajno sem odprla vrata. Tako tisto je bilo vse in obšel me je strah, — zakliče s trescočim glasom. Debelo solze ji tečejo po okroglih, rožnatih liceh.

Nežno je pogledi po obrazu, četudi je bil sam v strahu.

Ali se je gospoj kaj pripeljal?

Naglo gre v pritlije in Trudi mu sledi.

V predobi je še gorela električna luč, gospa Šolarjeva pa je sedela v naslonjaču in spala.

Ko oba vstopita, se gospa stresi in gleda z zmelenimi očmi okoli sebe. Pogladi se po čelu in ječi: — Kaj? Kje sem?

— Mama, iskala sem te! V postelji nisi bila — tako sem se bala —

— Toda, milostljiva gospa, ali ste v resnici hoteli izgotoviti robe? — Očitajte maje Mirko z glavo.

— Zares, najbrže sem nad delom zaspala. — S trudnim pogledom zre na ročno delo — in vendar še nisem gotova.

— Toda mama, kaj ti ne pride na misel — saj ne rabim robe. — Trudi je bila zelo nejevoljna in zmerja nespametno mater. — Zdaj pa pojdi takoj v posteljo.

— Da, grem.

Zamišljen gleda Mirko za gospo, ki je le z veliko težavo lezla iz sobe. Nekaj tujega je bilo v tem izpremenjenem obrazu, v katerega so se zarezale bolestne črte, ki so jo postarale za več let. Ali je bil on kaj temu krv? Ni se upal misliti do konca; niti en dan več ne bi mogel ostati —

Ko kmalu po devetih pride k zajtrku, je bila Trudi sama pri mizi. Dekle je bilo popolnoma bledo. Ni se še otrsla strahu. Sedim na nasproti, maže zanj na krah surovo maslo in polaga kose suhe krače.

— Mama še spi, — pravi Trudi na njegovo vprašanje. — Dala sem ji zdravila, ker je imela srčni napad. Menda mama ne bo zbolela? — Boječ izraz, poln skrbi, gleda iz njenega ljubkega obraza.

— Ne, Trudi, to je izključeno. Mama je bila samo zelo trudna. Iz trmoljavosti je hotela robe skončati in je ostala predolgo po konci. Ko se zopet naspi, bo zopet vse dobro.

Verjetno gledajo modre dekliške oči in takoj je bila potolaha.

— Vendar pa morate paziti na mamo. Pokličite dr. Erjavec, brata Lizi Erjaveče, naj bi prišel na obisk in si bo mamo ogledal. In to bo vaš prijatelj rad naredil.

— Oh, prijatelj! — Saj ni moj prijatelj. Saj ga niti trpeti ne morem — in zategne usta.

— Toda, Trudi, tako lep, postaven fant in poleg tega še doktor!

— Saj to ste tudi vi! — pravi Trudi.

Mirko se zasmije.

— Pa ne tak! Dr. med. (zdravnik) je za mlade dame vedno večje važnosti kot pa navadni dr. phil. (profesor).

— Zame ne! — ga odločeno zavrne, — in še Walter Erjavec posebno ne. Tako je domišljav!

— Ne, Trudi, s to sodbo mu delate krivico. Ravno nasprotno zelo ponjen je, zela prikupljiv in pameten, ki dobro ve, kaj hoče in posebno v prav posebnem slučaju — to sem že davno opazil. Pri tem ga pa tako pomembno pogleda Trudi, da ga takoj razume.

— Toda nočem! — zakliče Trudi.

— Ko bi bil jaz Trudi, ne bi doleg premisljeval —

— Toda ga nimam rada! — Z očitajočimi očmi ga pogleda. — To dobro veste in pri vsem tem mi kaj takega rečete? Pa mislim sem — — Trudi prencha, nenadoma jo oblike rdečica in prične jokati.

V njej je mogel brati kot v odprtji knjigi. Lahno boža njen roko.

(Dalje prihodnjič.)

ZADNJI OBROK GAŽE

(Nadaljevanje s 3. strani.)

so imeli obraze kakor duše pred li od veselja rdeči, kar sem videl peklenški vrat, kadar visi na nataniku.

Kadar gre za denar, je kamleon v primeru s človekom v preminjanju barve pravi dilettant, sem si mislil, rekel pa nič. In sem šel s tistim zadnjim obrokom, ne z obrokom, z obročkom v nosu sm odšel.

Kadilec zamorejo kupiti Lucky Strike cigarete za malo del onega denarja, ki bi bil potreben za nakup, ako bi izdelovalci ne uveli modernih metod v svojih napravah. Tako uspešno in ekonomsko metode, da v Združenih državah zamorejo kaditi bogatini in reže najboljše cigarete, ki so na trgu. Kadilec pa tudi sami dosti pripomorejo k nizki ceni Luckies. Ako bi izdelovalci le malo Lucky Strike cigarete, namesto bilijonov, ki jih zahtevajo kadilec, bi bila cena zanje došla večja kakor je.

Ako bi izdelovalci Lucky Strike ne mogli dati kadilecem ugodnej produkcije na debelo, bi ne mogli imeti izvezbanih in izbirnih kupovalev po vseh velikih tobačnih trgih na svetu, ki preskrbijo za Luckies najboljši tobak, kar ga morejo dobiti — smetano pridelka. Silna zaloga tobaka je vredna več kot sto milijonov dolارjev.

Da m pero in v razburjenosti načerkam pod številke neke kurje kremlje, ki so bili pa še precej podobni mojemu imenu.

Tako jutri zavzem pred menoj kovanji denar. Bil pa je reže žistam in na njem je bilo vkovano "25 para".

Torej to je tvoj zadnji obrok, — pravi naš blagajnik, meni pa ni kazalo, da bi se kaj najveril, kajti moj obraz je bil najbrže rumenkasto bel, kar sem živil, vseh ostalih obrazi pa so bili.

— Podpiši!

Da m pero in v razburjenosti načerkam pod številke neke kurje kremlje, ki so bili pa še precej podobni mojemu imenu.

Tako jutri zavzem pred menoj kovanji denar. Bil pa je reže žistam in na njem je bilo vkovano "25 para".

Torej to je tvoj zadnji obrok, — pravi naš blagajnik, meni pa ni kazalo, da bi se kaj najveril, kajti moj obraz je bil najbrže rumenkasto bel, kar sem živil, vseh ostalih obrazi pa so bili.

— 25 para! — sem živil v žepu kakor da imam guda v njem.

Toda tudi to je denar. Kdor bi ga imel na primer en vagon, mislim, da bi že živel nekaj časa od tega vagočnika, seveda bi moral biti skromen in pa pred prijatelji bi moral skrivati tisti vagon, zlaj v mišnico, zlaj med perilo ali pod vzglavje itd., kamor se pa lahko skrije vagon denarja. Prenamešči bi ga moral kakor mačka mlade in zato je za marsikoga, posredno za slabotne, naravnost sreča, da nimajo vagon denarja.

Bil sem prav srečen pri teh mišnih. Jaz imam samo 25 par. Kako sem varen življenja! Ropar, ki bi me ubil in nasel pri meni samo to horo spako, tega denarnega prilikavčka, tak ropar bi se takoj ovesil in hodil strasit po smerti najmanj pol stoletja, da po malem računamo.

— 25 par! — sem živil v žepu kakor da imam v njem čudodelno svetinje z božje poti.

Prišel sem do vile, kjer stanuje moja kolegica. Že večkrat me je vabila, naj jo o priliki obiščem. Ljubi Rožnik, ne boš mi ušel, si mislim in stopim v vilo.

Tam vidim lepo sliko: moja kolegica pestuje in se zabava z zlatom dekleko, svojo vnučkinjo. Med njenim razgovorom dobi malo kodrolaska dva novea, eno in dvodinarskega. Igra se z njimi ta dveletna punčka, obračna in prestavlja. Kaka sreča za tako deta naveden dinar! In končno, kaj bi znam z onim "25 par"! Poleg tega, so še novi, svetli, ona dva novea pa sta bila že svinčeno zamazana.

Kako vesela bo punčka! Srečni

Iz naslova na listu, katerega prejemate, je razvidno, kdaj Vam je naročina posila. Ne čakajte torz, ta se Vas opominja, temveč obnovite naročino ali direktno, ali pa pri enem sledenih naših zastopnikov.

CALIFORNIA
Fontana, A. Hochevar
San Francisco, Jacob Laushin

COLORADO
Denver, J. Schutte
Pueblo, Peter Culig, A. Safti
Salida, Louis Costello
Walsenburg, M. J. Bayuk

INDIANA
Indianapolis, Louis Banich

ILLINOIS
Aurora, Mary Butchar
Chicago, Joseph Bish, J. Bevčič
J. Lukianich, Andrew Spillar
Cicero, J. Fabian
Joliet, A. Anzel, Mary Bambick
J. Zalešek, Joseph Hrovat
LaSalle, J. Spellich
Mascoutain, Frank Augustin
North Chicago, Anton Kobal
Springfield, Matija Barborich

KANSAS
Girard, Agnes Močnik
Kansas City, Frank Zagari

MARYLAND
Steyr, J. Cerne
Kitzmiller, Fr. Vodopivec

MICHIGAN
Calumet, M. F. Kobe
Detroit, Frank Stular

MINNESOTA
Chisholm, Frank Gouže, Frank Pucelj

Ely, Jos. J. Pesel, Fr. Sekula

Eveleth, Louis Gouže

Gilbert, Louis Vessel

Hibbing, John Povše

Virginia, Frank Hrvatic

Waukegan, Jože Zelenec

MISSOURI
St. Louis, A. Nabrgoj

MONTANA
Klein, John R. Rom

Roundup, M. M. Panian

Washoe, L. Champa

NEBRASKA
Omaha, P. Broderick

NEW YORK
Gowanda, Karl Strnisha

Little Falls, Frank Masle

OHIO
Barberton, John Balant, Joe H. Cleveland, Anton Bobek, Chas Kartlinger, Jacob Resnik, John Glapnik.